

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 488/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Rolandom Kováčsom, Mäsiarska 30, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 232/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], Lemešany 364 (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 232/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: «Dňa 24. 7. 2014 som odoslal na Okresný súd Prešov návrh na začatie súdneho konania o odstránenie stavieb proti žalovanému [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pričom konanie je ku dnešnému dňu vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28 C 232/2014. Týmto svojím návrhom sa domáham odstránenie stavieb troch neoprávnených stavieb v zmysle ust. § 135c Obč. zákonníka, pretože v danom prípade žalovaný postavil predmetné stavby bez toho, aby bol na to v zmysle občianskoprávných predpisov právo. Okrem iného ide aj o stavby nepovolené v zmysle stavebného zákona.

Spolu s návrhom na začatie súdneho konania som podal aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý návrh Okresný súd Prešov Uznesením zo dňa 20. 8. 2014 zamietol.

Proti uvedenému rozhodnutiu o zamietnutí predbežného opatrenia som podal na Krajský súd v Prešove odvolanie a to písomným podaním zo dňa 8. 9. 2014.

Krajský súd v Prešove uznesením, č. k.: 2 Co 222/2014 zo dňa 4. 11. 2014 potvrdil uznesenie prvostupňového súdu.

Vzhľadom k tomu, že sa postupom času zmenili skutkové okolnosti (existovala hrozba nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy) opäť som podal na Okresný súd Prešov Návrh na nariadenie predbežného opatrenia a to písomným podaním zo dňa 10. 6. 2015, ktoré napadlo na súd dňa 12. 6. 2015.

Uznesením Okresného súdu Prešov, č. k.: 28 C 232/2014 zo dňa 2. 7. 2015 bol môj návrh na nariadenie predbežného opatrenia opätovne zamietnutý. Predmetné uznesenie bolo môjmu právnenému zástupcovi doručené dňa 20. 7. 2015, pričom súd toto svoje rozhodnutie odoslal dňa 16. 7. 2015 (dátum odoslania rozhodnutia je uvedený na poštovej obálke).

V zmysle ust. § 75 ods. 9 O. s. p. „Rozhodnutie o predbežnom opatrení súd odošle najneskôr do troch dní od jeho nariadenia, Ak je návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý, súd odošle rozhodnutie do troch dní od jeho vydania.“

Akcentujem na tú skutočnosť, že Okresný súd Prešov porušil zákon, a to ust. § 75 ods. 9 O. s. p., keď nedodržel tam ustanovenú lehotu a uznesenie odoslal až 14-ty deň od jeho vydania. Takéto porušenie zákona môže pre mňa ako účastníka tohto konania znamenať, že žalovaný počas toho ako bude rozhodovať Krajský súd Prešov o mojom odvolaní stihne nadobudnúť spoluvlastnícky podiel, pretože predpokladám, že Krajský súd Prešov nestihne rozhodnúť do uplynutia 2 mesačnej lehoty. V tom prípade ja ako účastník nemôžem byť úspešný, pretože žaloba podľa ust. § 135c OZ nemôže smerovať proti podielovému spoluvlastníkovi. Týmto postupom súdu bolo porušené moje právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Prešov, sp. zn.: 28C 232/2014 porušené.

2. Zakazuje Okresnému súdu Prešov pokračovať v porušovaní základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...“

Okrem toho sťažovateľ žiadal, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 500 € a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 24. júla 2014 odoslal na okresný súd „návrh na začatie súdneho konania o odstránenie stavieb“, pričom spolu s uvedeným návrhom žiadal aj o nariadenie predbežného opatrenia, čo okresný súd uznesením z 20. augusta 2014 zamietol. Po podaní odvolania proti predmetnému uzneseniu vo veci rozhodoval Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením sp. zn. 2 Co 222/2014 zo 4. novembra 2014 prvostupňové uznesenie potvrdil. Sťažovateľ sa v priebehu napadnutého konania písomným podaním z 10. júna 2015 opakovane dožadoval nariadenia predbežného opatrenia, čo okresný súd uznesením z 2. júla 2015 opätovne zamietol, pričom uvedené uznesenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené až 20. júla 2015, teda po lehote stanovenej v ustanovení § 75 ods. 9. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Práve nedodržanie tejto lehoty je hlavný argument, o ktorý sťažovateľ opiera názor, že v napadnutom konaní došlo k porušeniu ním označených práv.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02) (ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť).

Sťažovateľ, ako už bolo uvedené, založil svoje námietky o namietanom porušení ním označených práv v napadnutom konaní na skutočnosti, že okresný súd v súvislosti s uznesením z 2. júla 2015, ktorým bol návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý, nedodrжал trojdňovú lehotu stanovenú § 75 ods. 9 OSP, keď predmetné uznesenie bolo právnomu zástupcovi doručené až 20. júla 2015, teda okresný súd ho odoslal *„až 14-ty deň od jeho vydania“*.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 86/02) pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa ani v týchto prípadoch totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ak je na jednej strane všeobecný súd viazaný v

zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich dodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva – práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach, ktoré majú prednosť pred zákonom (čl. 154c ods. 1 ústavy). V tomto zmysle právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe ani ich od seba oddeľovať. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách.

Ústavný súd hodnotiac celý doterajší priebeh napadnutého konania, ktoré začalo v júli 2014, dospel k záveru, že okresný súd sa zjavne nedopustil takých prieťahov, ktoré by bolo možné po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie považovať za porušenie jeho základného práva podľa citovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Samotné nedodržanie lehoty ustanovenej v § 75 ods. 9 OSP pri rozhodovaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia nepovažuje ústavný súd v okolnostiach danej veci za také porušenie zákona, ktorého dôsledkom by bolo porušenie označených práv sťažovateľa.

Na základe uvedeného ústavný súd v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

Ústavný súd v závere pripomína, že ak by nečinnosť, resp. neefektívny postup v napadnutom konaní bez ospravedlniteľného dôvodu pretrvávali, sťažovateľ môže predložiť ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015